

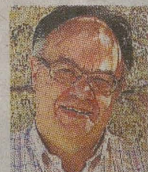
TEMA

Honors i distincions

El passat dimarts va tenir lloc l'entrega de les Medalles d'Or i Premis Ramon Llull. Els reconeixements més alts que atorga el GOIB per honorar i distingir de manera individual o col·lectiva a persones i entitats que més han contribuït a les Illes Balears des de diferents àmbits.

Premis Ramon Llull: clam per la identitat perquè els somnis els fem entre tots

♦ Josep Maria Figueres *

Gràcies a IB3 assaborirem el lliurament dels premis Ramon Llull. Ens van plau molt. Especialment el parlament de la presidenta Armengol. Ens el fèrem nostre i sentirem complaença. Especialment en afirmar, i té raó, que cal crear or-

gull d'aquesta terra i ser sempre universals. Un bon parlament per defensar terra i identitat, ens enriqueixim, però malauradament cal aplicar-ho. «Emocionar-se és viure» deia i si tenim una societat rica de matisos i junts ho celebrem i en fem l'homenatge perquè hi ha 40 anys d'autonomia i amb gent vibrant en guardonats com Agustí Villaronga, Gabriel Janer Manila o Antònia Vicens ara cal que hi hagi, a totes

les terres que compartim llengua i cultura un pacte seriós i ferm per a promoure i sumar. Sigui televisió, films, pòdcasts, llibres, recerques, projectes... un gran pacte per la cultura comuna. Per sumar com deia la presidenta i superar-nos i avançar perquè tenim força, plegats, per assolir alts cims. Per donar emocions i viure.

Dol, tanmateix, que els polítics, malgrat que les arrels profundes no avancin prou en la creació de projectes comuns, promoguin iniciati-

ves sumades que ens farien conèixer les produccions, siguin cinema o literatura, sigui teatre o dansa. Cal que hi hagi reunions entre consellers per compartir, per sumar, etc., ja que tenim un públic, un mercat, una audiència i no li oferim el que els creadors fan i volen.

El progrés és ser qui som també en avançar en conrear arrels. L'acte a la Llotja té un rerefons. Qui i quan la va construir, perquè es va aixecar? Quina llengua parlaren aquells avantpassats comuns? Les pedres ens parlen, com les persones i diuen que tenim un gran camí davant si som capaços de mirar-les com el picapedrer que aixecà la pedra seca centenària i resisteix ferma i útil. Tant de bo les paraules mutin en fets.

* Universitat Autònoma de Barcelona

TEMA

Esports i toponímia

La toponímia i les infraestructures també són presents o han condicionat l'actual morfologia urbana de les grans ciutats del món. En el cas de Palma, no és una excepció. Hi ha barris i antics camps de futbol que reben el seu nom per la possessió de la qual formava part aquests terrenys.

Cent anys del camp de futbol de Son Canals

♦ Manuel García Gargallo *

El passat 11 de febrer es varen complir cent anys de l'estrena del camp de futbol de Son Canals, un dels més representatius de Palma durant gairebé quaranta anys. Estava situat al barri homònim, entre els actuals carrers Safareig, Cardenal Despuig, av. Reis Catòlics i Isidoro

Antillón. Fou impulsat pel Balears FC (actual Atlètic Balears), que des de la seva fundació el 1920 jugava en espais provisionals i força precaris, però en dos anys havia assolit una massa social considerable. Així decidiren construir un camp en condicions.

Amb aquest motiu es va constituir la *Sociedad Balears*, que va emetre obligacions que els socis adquiriren per finançar la construcció, i el club va incrementar 50 cèntims

la quota de soci (llavors comptava amb uns 500 socis, sense comptar infants i honoraris). Es va seleccionar un terreny ubicat a la possessió de Son Canals, a la carretera d'Inca (avui carrer d'Aragó) i prop de les antigues cotxeres dels tramvies.

Dos mesos després, a principis de febrer de 1923 arribava al Port de Palma l'esquadra naval anglesa, coneguda arreu pel potencial dels equips formats per les seves tripulacions i que solia jugar partits allà on fondejava. Per aprofitar l'expec-

tació generada sempre que arribaven, el Balears FC va estrenar el camp amb un partit contra un dels equips més forts: el del cuirassat *HMS Thunderer*. Així, el primer partit a Son Canals es va jugar el 4 de febrer de 1923, amb derrota local (1-3). El camp encara no estava acabat, però des de llavors acolliria tots els partits del club.

La inauguració oficial tindria lloc un any i mig després, el 20 de juliol de 1924, amb la tradicional benedicció i la celebració d'un partit contra l'Illuro Sport Club, de Mataró (1-3). Son Canals va funcionar fins al 1960, quan fou substituït per l'actual Estadi Balear. Actualment, hi trobam habitatges i un aparcament públic, on un monòlit recorda la ubicació.

* Doctor en Història Contemporània (UB)

TEMA

Les aparences enganyen

El cinema ha estat el responsable de molts de mites i les imatges que tenim sobre els vikings. Ni tenien cascs amb banyes, ni bevien dels cranis ni tan sols viuen a Escandinàvia. I per descomptat, no tots eren rossos i d'ulls blaus.

Los vikingos eran mucho más refinados de lo que se creía hasta entonces

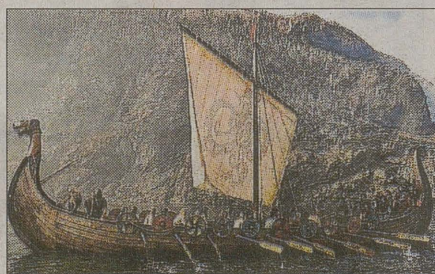
♦ Juan María González de la Rosa *

La cultura vikinga sempre ha sido una de las culturas más fascinantes de la historia de la humanidad. Conocemos muchos aspectos de su historia, pero: ¿y si los vikingos no tenían el aspecto que creíamos? Este es un de esos tópicos que parece

desmontarse.

Gracias a las crónicas francas, sajonas, gallegas e irlandesas (pues ellos disponían de una gran cultura oral, pero no dejaron fuentes escritas), sabíamos que eran vistos como una cultura bárbara de origen escandinavo, de aspecto mastuerzo, rudo, muy altos, rostros cuajados de cicatrices con ojos feroces, barba frondosa, incisiones en los dientes y largas cabelleras. Además, tenían

el cuerpo cubierto de sangre. En realidad, el aspecto feroz que presentaban en combate formaba parte de una estrategia de intimidación y propaganda bélica pensada para infundir terror a sus adversarios.

Sin embargo, en cuanto a su aspecto, las recientes investigaciones, hallazgos arqueológicos y libros recientes como *Vikings*, de Neil Price, hablan de unos hombres muy refinados, preocupados por su higiene y todo lo que tuviera que ver con su aspecto. Les interesaba la moda, les obsesionaba la apariencia, y que al menos, parte de su éli-

te política y económica se vestía con suntuosos vestidos de seda importados con diseños exquisitos, con riqueza cromática y prendas de fantasía. Sabían vestirse bien cuando tenían algo que celebrar o alguien a quien impresionar. También conocían el baño, aunque no diario, pero sí frecuente.

Tenían en muy alta estima accesorios artesanales como los prendedores de túnica, las joyas, máscaras o los peines.

En definitiva, se trataba de una de las sociedades más elegantes del norte de Europa medieval entre los siglos VIII y XI. La investigación constante siempre nos depara novedades y nos demuestra, una vez más, que la historia no es inmutable y en ocasiones, sirve para romper mitos. Y este es de los grandes.

* Graduat en Geografia i Història i Graduat en Història de l'Art (UNED)

Campus Obert

CUESTIONES DE
ACTUALIDAD
DESDE LA
ÓPTICA DE
EXPERTOS
UNIVERSITARIOS

COORDINACIÓN

Sebastià Serra i
Busquets

♦
Antoni Vives
Reus

♦
Rafel Puigserver
Pou (CEDOC-UIB)

